

padszomszédja. Ijedt gombszemét végighordozta az ágyakon, s mikor a bontott, fehér ágyon megpillantotta barátja még a frissen mosott ágyneműnél is fehérebb, világító arcát és a bíborvörös paplanon nyugvó, áttetsző két kezét, láthatóan megrémült. De aztán erőt vett félelmén, és csoszogó léptekkel, megmegállva, Kálmánka ágya felé indult. Diáksapkáját — az elején messziről láthatóan, *egy* ezüstsáv, az *első osztály* jele díszelgett — görcsösen a bal combjához szorította.

Kálmánka felült az ágyban:

— Te vagy az, Jóna? Miért jöttél? — suttogta a jövevény felé.

Jóna megállott Kálmánka ágya mellett, s jobb kezének mutatóujjával zavartan megérintette a bíborvörös paplant. Nem tudta, mit szoktak ilyenkor mondani. Vad Péter tanár úr szolt neki ma délelőtt, hogy látogassa meg Kálmánkát. S ő már kora délutántól itt leskelődik az ablak alatt, de nem mert bejönni a nagyfiúk miatt. De hát ezt nem mondhatja el, s azt sem, hogy ma délelőtt náluk járt a végrehajtó, s lefoglalta az anyja varrógépét. Akkor miről beszéljen? Az iskoláról? Történik egy s más, de semmi érdekes — és ha mégis, úgyse tudná jól elmesélni. A leckét meg leírta egy kiszakított füzetlapra, azt itthagya majd.

Kálmánka az oroszlanra és az emberevő halakra gondolt — jó volna ennek a Jónának elmondani. És azt is, ahogy egyszerre — hipp-hopp — elillant a láz. S ő már szinte sajnálja is, hogy elmúlt — mert amíg tartott, csak oroszlanoktól és cápáktól kellett rettegnie. Most pedig kezdődik majd minden előlről: az iskola és a gyomrot-belet csavargató szorongás. Vajon Jóna is érez ilyet? Meg kellene kérdezni tőle.

De nem kérdezte. Jóna se szolt semmit. Csak sóhajtott néha, mikor már túlságosan hosszúnak érezte a hallgatást. S bármilyen távoli neszre is idegesen kapta föl a fejét. Így hallgattak, míg csak egészen be nem sötétedett.

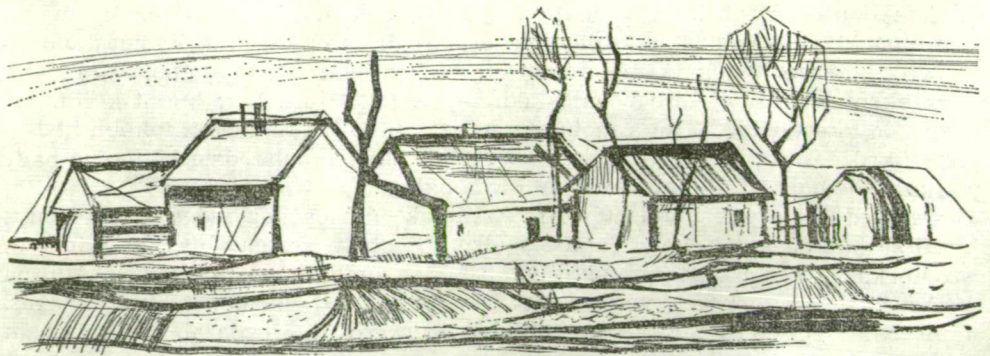
— Most már megyek — suttogta Jóna.

Mindketten megkönnyebbültek, mintha nehéz feladaton estek volna túl.

— Szervusz, Jóna! — súgta Kálmánka.

— Szervusz — suttogta vissza Jóna elmenőben.

Kálmánka nem mozdult, csak figyelte a távolodó lépteket, s amikor végképpen, már emlékeiben is elenyésztek, oldalra fordult és csöndesen fülére húzta a takarót.

PINTÉR JÓZSEF RAJZA

(Ezt az alkotást elmúlt számunkban a nyomdai tévedés
Lehel István munkájának tulajdonította.)